

**Talepapir til samråd i Folketingets
arbejdsmarkedsudvalg den 23. november
2005 – vedrørende samrådsspørgsmål C
(Alm. del)**

Samrådsspørgsmål: Ministrene bedes redegøre for opdelingen af kontanthjælpsmodtagere i de såkaldte matchgrupper, herunder hvorledes opdelingen af især matchgruppe 4 og 5 foregår, hvilken retssikkerhed de pågældende mennesker er beskyttet af, og hvilke muligheder de har for at blive placeret i en anden matchgruppe.

Endvidere ønskes en drøftelse af, hvilke muligheder mennesker placeret i matchgruppe 4 og 5 har for at få en varig forsørgelse i form af førtidspension.

Lad mig helt i tråd med beskæftigelsesministeren slå fast, at det overordnede sigte både med regler på beskæftigelsesministeriets område og med reglerne om førtidspension er, at alle der kan arbejde, skal arbejde.

Tilkendelse af førtidspension kommer først på tale, når det er dokumenteret, at borgeren varigt ikke har en tilstrækkelig arbejdsevne til at kunne blive selvforsørgende i noget erhverv.

Lad mig også slå fast, at den gruppe mennesker, som placeres i match 4 og 5 er kendetegnet ved at have mange og forskelligartede problemer ud over ledighed.

Omvendt så er der tale om personer, som rent faktisk har et udviklingspotentiale. Det er sagsbehandlerens opgave at udnytte det mest muligt i et samarbejde med den enkelte person.

Sagsbehandleren skal derfor gå ind i et - til tider omfattende - arbejde med at afdække

- hvilke ressourcer den pågældende har,
- hvilke udviklingsmuligheder, der er til stede og
- hvilke barrierer, der skal overvindes for, at den pågældende kan få et arbejdsliv.

Bag dette arbejde med at afdække og udnytte disse menneskers arbejdsevne ligger det grundsyn, at alle kan noget og alle kan udvikle sig gennem handling.

Ser man nærmere på denne gruppe mennesker, viser der sig store forskelle i de problemer, disse mennesker sidder med.

Gennem arbejdsevnetoden vil det blive afdækket, om der er mulighed for at behandle fx fysiske eller psykiske problemer. Det kan også være, at den pågældende har et

misbrugsproblem, og sådanne problemer kan udgøre den første forhindring for at kunne påtage sig et arbejde.

Der kan også vise sig behov for forskellige hjælpeforanstaltninger, som kan kompensere for de problemer vedkommende har.

Først når det viser det sig, at arbejdsevnen varigt er nedsat, og at hverken et ordinært job eller et fleksjob er en mulighed, så vil førtidspension komme på tale -

og tilkendelse af førtidspension forudsætter

- at den pågældende persons arbejdsevne er varigt nedsat, og
- at nedsættelsen er af et sådant omfang, at pågældende uanset mulighederne for støtte – herunder beskæftigelse i et fleksjob - ikke vil være i stand til at blive selvforsørgende ved indtægtsgivende arbejde.

Et springende punkt i forhold til samrådsspørgsmålet om tilkendelse af førtidspension er, hvorvidt arbejdsevnen varigt er nedsat.

Vurderingen af om nedsættelsen af arbejdsevne er varig, er helt central og et udtryk for, at førtidspension jo er en varig

forsørgelsesydelse i modsætning til kontanthjælp.

Hvis arbejdsevnen kan forbedres gennem aktivering, revalidering eller andre forebyggende foranstaltninger således, at den pågældende på sigt vil kunne komme i beskæftigelse på det almindelige arbejdsmarked eller i et fleksjob, så kan der ikke tilkendes førtidspension.

Det gælder som hovedregel, at alle relevante muligheder for at forbedre arbejdsevne skal have været afprøvet i praksis.

Varighedskravet understreger, at arbejdsevnekriteriet er et fremadrettet begreb, der sætter fokus på den enkeltes ressourcer, og forudsætter at alle relevante muligheder for at udvikle ressourcerne skal være afprøvet.

I tilfælde, hvor det er åbenbart formålsløst at afprøve arbejdsevnen i praksis, ja da vil sagsbehandlingen kunne afkortes.

Det er kommunens ansvar, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at der kan træffes en afgørelse. Heri ligger så også, at kommunen skal påse, at alle relevante undersøgelser er gennemført og dokumenteret.